

Arrest

**nr. 170 462 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen 8 november 2003 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard in januari 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 mei 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het transitcentrum van Steenokkerzeel.

1.3. Op 27 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan uit Peshawar. In Pakistan leerde u een meisje kennen met wie u een vriendschappelijke relatie onderhield. Ergens in 2003 zat u bij haar thuis een thee te drinken. Onverwachts kwam haar vader thuis en toen hij u zag begon hij te schelden, trok zijn pistool en sloeg u op het hoofd. U slaagde erin om te ontsnappen en ging naar een vriend. De familie van uw vriendin ging naar de politie die een "FIR" tegen u opmaakte waarin u werd beschuldigd voor diefstal, verkrachting en poging tot moord. De broer van uw vriendin was tevens een commandant van de Taliban, zodat de Taliban u ook kwam zoeken. Zo vertrok u na een verblijf van een aantal dagen bij uw vriend in Peshawar naar Lahore. Na een verblijf van een tweetal dagen in Lahore had de Taliban u reeds kunnen vinden en reisde u naar Karachi, ook in Karachi wist de Taliban u na een week te vinden. Daarop besloot u dat het beter was om het land te verlaten. U reisde terug naar Peshawar en in Torgam stak u de grens met Afghanistan over. U reisde vervolgens naar Jallalabad, waar u twee weken verbleef. U zette uw reis verder en bereikte België in september 2003, waar u asiel aanvraag als Afghaan omdat u schrik had om te worden teruggestuurd naar Pakistan. Uw eerste asielaanvraag werd niet verder door de Belgische autoriteiten afgehandeld daar na onderzoek bleek dat u eerder asiel had aangevraagd in Oostenrijk en Oostenrijk in het kader van de verdere afhandeling van uw dossier akkoord was om uw dossier over te nemen. U kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten maar ging daar niet op in. U poogde ondertussen om via Zeebrugge naar Engeland te gaan en deed twee regularisatieaanvragen. Eén als Afghaan en één als Pakistaan. In januari 2016 werd u tijdens een controle in Gent aangehouden en in het kader van een repatriëring opgesloten in het transitcentrum Steenokkerzeel opgesloten, waar u asiel aanvraag. U legde geen enkel document neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag. U verwees enkel naar een papiertje waarop de naam van uw vriendin geschreven staat. Dit werd niet aan uw dossier toegevoegd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over de Subsidiaire Bescherming zou lopen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u dat u destijds Pakistan diende te verlaten omdat u werd beschuldigd van verkrachting, diefstal en poging tot moord. Tevens beweerde u dat u het aan de stok kreeg met een Commandant van de Taliban omdat u een verboden relatie met diens zus onderhield. Ofschoon de ernst van de door u geschetste problemen verkoos u om bij uw eerste asielaanvraag een verhaal te verzinnen dat u een Afghaan bent. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij onmiddellijk een geloofwaardig en coherent relaas aflegt bij de autoriteiten, waar hij internationale bescherming zoekt. Door u uit te geven als Afghaan zowel bij uw eerste asielaanvraag als bij uw eerste regularisatieaanvraag poogde u op intentionele wijze om de Belgische autoriteiten te misleiden en wordt de geloofwaardigheid van het relaas dat u nu bij uw tweede asielaanvraag aflegde ernstig ondermijnd. Bovendien moet nog worden opgemerkt dat u reeds op 2 februari 2004 op de hoogte werd gesteld dat uw eerste asielaanvraag niet door de Belgische autoriteiten ging worden behandeld en dat u het land diende te verlaten. Ofschoon u gans die tijd illegaal in België verbleef vroeg deed u geen tweede asielaanvraag op basis van uw beweerde problemen in Pakistan. Pas nadat u in 2016 werd opgepakt en in het kader van een repatriëring naar Pakistan in het transitcentrum Steenokkerzeel werd opgesloten vroeg u uiteindelijk asiel aan. Het laattijdig karakter van uw tweede asielaanvraag ondermijnt verder uw ingeroepen vrees ten aanzien van Pakistan en doet een ernstig vermoeden rijzen dat u de mogelijkheid van asiel eerder hanteert om een repatriëring te voorkomen dan dat u nood heeft om internationale bescherming te verkrijgen. Dat u gedurende gans uw verblijf in België door advocaten werd misleid kan tot op zekere hoogte worden gevolgd, maar is niet afdoende om uw bedrieglijke asielaanvraag als Afghaan en uw laattijdige asielaanvraag als Pakistaan te verschonen. U bent immers een volwassen Pakistaanse man die voor zijn vertrek naar België verschillende bedrijfjes in Pakistan heeft gehad. In uw geval kan aldus worden aangenomen dat u de mogelijke consequenties van uw beslissingen die u nam in het kader van uw asielaanvraag correct kunt inschatten en dat u voor uw uiteindelijke beslissingen dan ook de volledige verantwoordelijkheid draagt. Nu in het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde u plots dat u nu wel de volledige waarheid vertelt, wat bij nader inzien opnieuw niet klopt. U verklaarde immers nooit in Oostenrijk asiel te hebben aangevraagd en herinnerde

zich niet in Oostenrijk te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), terwijl dit wordt tegengesproken door het vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek van Oostenrijk en België dat bevestigt dat uw vingerafdrukken genomen in België dezelfde zijn als die in Oostenrijk en dat u ook in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd. Dat u niet meer zou weten dat u ooit in Oostenrijk bent geweest en er zelfs asiel heeft aangevraagd is niet geloofwaardig, temeer uw verblijf en uw asielaanvraag in Oostenrijk aan de basis ligt van het feit dat uw eerste asielaanvraag niet in België verder werd behandeld en u een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten waardoor u in de illegaliteit kwam.

Verder kunnen er nog vraagtekens worden geplaatst omtrent de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Pakistan. U beweerde dat er een rechtszaak tegen u was en dat er zelfs een veroordeling was gevolgd. Enig begin van bewijs van die aanklacht kon u echter niet geven. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle mogelijke inspanningen levert om de nodige documenten te verzamelen om een begin van bewijs te leveren van zijn asielrelaas. Daar de aanklacht reeds dateert van 2003 en u nog steeds contacten met Pakistan onderhoudt kan worden verwacht dat u reeds die documenten in uw bezit heeft. Wat die aanklacht betreft verklaarde u dat er een veroordeling was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U gevraagd welke straf u heeft gekregen moest u het antwoord schuldig blijven, wat op zijn minst eigenaardig te noemen is daar de klacht de kern vormt van uw ingeroepen problemen. Wat betreft uw relatie met Aisha moet worden opgemerkt dat het in de Pakistaanse context en zeker wat betreft de stammengebieden van Kyber Pakhtunkwa eigenaardig is dat u gedurende geruime tijd uw vriendin allen en onbegeleid kon ontmoeten. Dat zij gezien haar broer commandant bij de Taliban is ook het risico nam om u bij haar thuis te ontmoeten is nog meer bevreemdend. Wat betreft uw problemen met de Taliban is het, ofschoon de Taliban over een netwerk over gans Pakistan beschikt, weinig geloofwaardig dat zij u in miljoenensteden zoals Lahore en Karachi na enkele dagen konden vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en p. 6). In de hypothese dat de Taliban er toch zou in geslaagd zijn om u zo vlug te vinden, is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u terugkeerde naar Peshawar (waar de broer van Aisha commandant is) om vandaar uit de grens met Afghanistan over te steken en u te begeven naar Jalalabad (waar de Taliban sterk staat).

Uit wat voorafgaat kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Het papiertje dat u tijdens het gehoor voorlegde waarop de naam van uw vriendin staat geschreven voegt niets aan bovenvermelde appreciatie van uw asioldossier toe.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden

gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tevens blijkt uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het motiveringsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, gaat verzoeker dieper in op het begrip vluchteling zoals gedefinieerd in het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en past de vier elementen van deze definitie toe op zichzelf.

Verzoeker hekelt dat verweerder zich enkel baseert op het vermeende laattijdige karakter van zijn aanvraag en volledig voorbijgaat aan zijn relaas. Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 48/3, §4 van de vreemdelingenwet en stelt dat er op geen enkele element, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep, werd ingegaan, laat staan dat dit gegeven onderzocht werd op grond van de gegeven feiten door verzoeker. Verzoeker geeft vervolgens aan dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt verzoeker dat verweerder op geen enkel moment een concreet onderzoek gevoerd heeft naar een eventuele toekenning van de subsidiare beschermingsstatus en er op geen enkel moment een concreet onderzoek gevoerd wordt naar de concrete veiligheidssituatie. Hij verwijst naar artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet en de principes vooruitgezet door de UN High Commissioner for Refugees aangaande het intern vestigingsalternatief dat stelt dat de beoordeling geval per geval dient bekeken te worden. Verzoeker citeert tot slot uit het rapport "2014 Country Reports on Human Rights Practices in Pakistan" d.d. 25 juni 2015.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij door zich uit te geven als Afghaan zowel bij zijn eerste asielaanvraag als bij zijn eerste regularisatieaanvraag poogde op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden, (ii) hij zeer laattijdig een tweede asielaanvraag indiende waardoor zijn algemene geloofwaardigheid inzake zijn beweerde nood aan bescherming ondermijnd wordt, (iii) hij geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn asielrelaas, (iv) hij vage en onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd, (v) burgers in Khyber Pakhtunkwa actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, en (vi) uit de beschikbare informatie niet blijkt dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus van 27 mei 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging evenmin aannemelijk maakt. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten.

2.3.2. In de mate verzoeker opwerpt dat zijn asielaanvraag afgewezen wordt louter omdat hij deze laattijdig heeft ingediend, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Zo blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat verzoekers asielaanvraag niet geweigerd wordt louter omwille van het laattijdig karakter ervan, doch ook omdat hij op intentionele wijze de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door zich uit te geven als Afghaan zowel bij zijn eerste asielaanvraag als bij zijn eerste regularisatieaanvraag, hij geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn asielaanvraag en hij vage en onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd over elementen die de kern van zijn asielaanvraag uitmaken, waardoor er geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan verzoekers aangevoerde problemen.

Zo wordt in de bestreden beslissing op omstandige en correcte wijze het volgende gemotiveerd:

“In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u dat u destijds Pakistan diende te verlaten omdat u werd beschuldigd van verkrachting, diefstal en poging tot moord. Tevens beweerde u dat u het aan de stok kreeg met een Commandant van de Taliban omdat u een verboden relatie met diens zus onderhield. Ofschoon de ernst van de door u geschetste problemen verkoos u om bij uw eerste asielaanvraag een verhaal te verzinnen dat u een Afghaan bent. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij onmiddellijk een geloofwaardig en coherent relaas aflegt bij de autoriteiten, waar hij internationale bescherming zoekt. Door u uit te geven als Afghaan zowel bij uw eerste asielaanvraag als bij uw eerste regularisatieaanvraag poogde u op intentionele wijze om de Belgische autoriteiten te misleiden en wordt de geloofwaardigheid van het relaas dat u nu bij uw tweede asielaanvraag aflegde ernstig ondermijnd. Bovendien moet nog worden opgemerkt dat u reeds op 2 februari 2004 op de hoogte werd gesteld dat uw eerste asielaanvraag niet door de Belgische autoriteiten ging worden behandeld en dat u het land diende te verlaten. Ofschoon u gans die tijd illegaal in België verbleef vroeg deed u geen tweede asielaanvraag op basis van uw beweerde problemen in Pakistan. Pas nadat u in 2016 werd opgepakt en in het kader van een repatriëring naar Pakistan in het transitcentrum Steenokkerzeel werd opgesloten vroeg u uiteindelijk asiel aan. Het laattijdig karakter van uw tweede asielaanvraag ondermijnt verder uw ingeroepen vrees ten aanzien van Pakistan en doet een ernstig vermoeden rijzen dat u de mogelijkheid van asiel eerder hanteert om een repatriëring te voorkomen dan dat u nood heeft om internationale bescherming te verkrijgen. Dat u gedurende gans uw verblijf in België door advocaten werd misleid kan tot op zekere hoogte worden gevolgd, maar is niet afdoende om uw bedrieglijke asielaanvraag als Afghaan en uw laattijdige asielaanvraag als Pakistaan te verschonen. U bent immers een volwassen Pakistaanse man die voor zijn vertrek naar België verschillende bedrijfes in Pakistan heeft gehad. In uw geval kan aldus worden aangenomen dat u de mogelijke consequenties van uw beslissingen die u nam in het kader van uw asielaanvraag correct kunt inschatten en dat u voor uw uiteindelijke beslissingen dan ook de volledige verantwoordelijkheid draagt. Nu in het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde u plots dat u nu wel de volledige waarheid vertelt, wat bij nader inzien opnieuw niet klopt. U verklaarde immers nooit in Oostenrijk asiel te hebben aangevraagd en herinnerde zich niet in Oostenrijk te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), terwijl dit wordt tegengesproken door het vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek van Oostenrijk en België dat bevestigt dat uw vingerafdrukken genomen in België dezelfde zijn als die in Oostenrijk en dat u ook in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd. Dat u niet meer zou weten dat u ooit in Oostenrijk bent geweest en er zelfs asiel heeft aangevraagd is niet geloofwaardig, temeer uw verblijf en uw asielaanvraag in Oostenrijk aan de basis ligt van het feit dat uw eerste asielaanvraag niet in België verder werd behandeld en u een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten waardoor u in de illegaliteit kwam.

Verder kunnen er nog vraagtekens worden geplaatst omtrent de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Pakistan. U beweerde dat er een rechtszaak tegen u was en dat er zelfs een veroordeling was gevolgd. Enig begin van bewijs van die aanklacht kon u echter niet geven. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle mogelijke inspanningen levert om de nodige documenten te verzamelen om een begin van bewijs te leveren van zijn asielaanvraag. Daar de aanklacht reeds dateert van 2003 en u nog steeds contacten met Pakistan onderhoudt kan worden verwacht dat u reeds die

documenten in uw bezit heeft. Wat die aanklacht betreft verklaarde u dat er een veroordeling was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U gevraagd welke straf u heeft gekregen moest u het antwoord schuldig blijven, wat op zijn minst eigenaardig te noemen is daar de klacht de kern vormt van uw ingeroepen problemen. Wat betreft uw relatie met Aisha moet worden opgemerkt dat het in de Pakistaanse context en zeker wat betreft de stammengebieden van Kyber Pakhtunkwa eigenaardig is dat u gedurende geruime tijd uw vriendin allen en onbegeleid kon ontmoeten. Dat zij gezien haar broer commandant bij de Taliban is ook het risico nam om u bij haar thuis te ontmoeten is nog meer bevreemdend. Wat betreft uw problemen met de Taliban is het, ofschoon de Taliban over een netwerk over gans Pakistan beschikt, weinig geloofwaardig dat zij u in miljoenensteden zoals Lahore en Karachi na enkele dagen konden vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en p. 6). In de hypothese dat de Taliban er toch zou in geslaagd zijn om u zo vlug te vinden, is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u terugkeerde naar Peshawar (waar de broer van Aisha commandant is) om vandaar uit de grens met Afghanistan over te steken en u te begeven naar Jalalabad (waar de Taliban sterk staat).

Uit wat voorafgaat kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Het papiertje dat u tijdens het gehoor voorlegde waarop de naam van uw vriendin staat geschreven voegt niets aan bovenvermelde appreciatie van uw asiëldossier toe.”

Zo verzoeker voorhoudt dat er op geen enkele element, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep, werd ingegaan, laat staan dat dit gegeven onderzocht werd op grond van de gegeven feiten door verzoeker, benadrukt de Raad dat wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt bovendien naast de in de bestreden beslissing besproken problemen met de familie van A. en de taliban ten gevolge van zijn beweerde relatie met A., geen enkele melding van problemen omwille van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep. Zelfs toen hem uitdrukkelijk gevraagd werd of er naast de taliban nog andere redenen zijn waarom hij vreest naar Pakistan terug te gaan, antwoordde hij “neen”. Het verwijt dat de commissaris-generaal hier niet verder op ingegaan is, is dan ook niet dienstig.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de problemen die hij omwille van zijn beweerde relatie met A. zou hebben gekend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker niet aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Het louter citeren uit een algemeen rapport betreffende mensenrechtenschendingen in Pakistan wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In de mate verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissingen niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

2.5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Khyber-Pakhtunkwa actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal, noch de Raad ontkent dat er geweld plaatsvindt in Pakistan en dat het gros van dit geweld kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Pakistan - Security Situation*” d.d. 18 april 2016) blijkt voorts dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan, ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

De commissaris-generaal besluit dan ook correct dat hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoekers betoog aangaande de individuele beoordeling van het intern vestigingsalternatief is niet dienstig vermits *in casu* helemaal geen sprake is van een intern vestigingsalternatief.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het transitcentrum van Steenokkerzeel werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij in aanwezigheid van een tolk de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS